

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.8

Добрий ранок!

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№50
(302),
15 – 22
грудня
2011 р.

Четверговий випуск

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Убивство Євгена Щербаня. Офіційна версія

Убивство депутата і бізнесмена Євгена Щербаня 1996 року - це ілюстрація жахів епохи первинного накопичення капіталу в Україні. Але зараз цей злочин отримав додаткове навантаження. Це - найбільш тяжкий компромат, який влада намагається висунути проти Юлії Тимошенко.

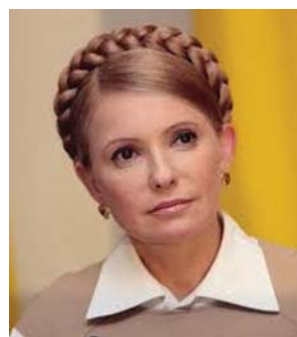
Біла гвардія

Багатотисячні акції протесту в Москві замовляють панахиду правлінню Путіна

Мітинг 10 грудня у Москві, на який зібралось, за різними оцінками, від 40 до 80 тисяч незгодних, став світовою сенсацією. "Опізнавальною" ознакою стала біла стрічка - символіка протесту. Виявилось, росіяни не заснули, відклавши надію "встрепенуться" лише по закінченні довічного царювання Путіна.

(Продовження на 3 с.)

Суд відмовився звільнити Тимошенко з-під варті

Апеляційний суд Києва відмовився звільнити Юлію Тимошенко з-під варті у "газовій справі". Водночас захист Тимошенко просить провести повторний попередній розгляд апеляції на вирок у цій справі.

Злочин було оголошено розкритим у 2003-му, коли рішенням суду кіллери були засуджені до довічного ув'язнення, а замовником названий Павло Лазаренко, який на той час уже четвертий рік проводив під арештом у Америці.

З того часу про "справу Щербаня" не згадували - як раптом у серпні 2011 року, через декілька днів після арешту Тимошенко по газовій справі, ця тема пролунала з вуст першого заступника генпрокурора Рената Кузьміна.

Кузьмін заявив: "Допитаний прокуратурою США свідок у справі Лазаренка прямо сказав, що кіллер за вбивство Щербаня отримав гроші з рахунків Лазаренка і Тимошенко. Свідок посилається на розмову з замовником, який сказав: "Юля заплатить", маючи на увазі, "заплатить за вбивство".

Кузьмін не уточнив ні рік американського допиту, ні прізвища учасників

розмови. Натомість у ході розмови з "Українською правдою" прокурор Марта Берш, яка розслідувала справу Лазаренка в Сан-Франциско, не змогла згадати про цей епізод.

У нинішній публікації ми відштовхуємося від офіційної версії убивства Щербаня та намагаємося зрозуміти, що має на увазі Генпрокуратура України, занурюючи Тимошенко в контекст цієї історії. Зокрема, редакції вдалося отримати в американському суді копії фінансових документів, які українська влада трактує як платежі за ліквідацію Щербаня. Про все це читайте далі.

Євген Щербань, на відміну від убитого роком раніше Аліка Грека, мав формальний статус. Він не лише займався бізнесом через належну йому корпорацію "Атон", але також був народним депутатом.

Злочин вражав своєю зухвалістю. Євгена Щербаня, його дружину та ще двох людей було вбито в режимній зоні - прямо на летовищі Донецького аеропорту. Свідком розправи був син депутата Руслан Щербань, на очах якого вбили батька.

Сталось це близько 12 години дня 3 листопада 1996 року, коли депутат приватним літаком Як-40 повернувся з Москви з ювілею Йосипа Кобзона. Офіційно слідством встановлено, що скоєно його членами "банди Кушніра"

Злочин їм вдавсь з третьої спроби. Безпосередньо вбивство Щербаня скоїв громадянин Росії Вадим Болотських двома пострілами впритул, а решта людей померла внаслідок хаотичної стрілянини з автомата його напарника Геннадія Зангеліді.

(Продовження на 3 с.)

СУД "ВІДМИВ" КУЧМУ ВІД СПРАВИ ПРО ВБИВСТВО ГОНГАДЗЕ

Печерський райсуд Києва скасував постанову Генпрокуратури про порушення кримінальної справи проти Леоніда Кучми за обвинуваченням у причетності до вбивства Георгія Гонгадзе.

Таке рішення оголосила суддя Печерського райсуду Галина Супрун, розглянувши скаргу адвокатів Кучми на законність порушення справи.

Суд визнав порушення даної справи незаконним - і задовольнив скаргу захисту экс-президента.

Як зазначається у постанові, суд не знайшов підстав, які б вказували на причетність Кучми до скоєння тяжкого злочину. Суд зауважив, що кримінальна справа може бути порушена лише у випадку, коли є достатньо даних про скоєння особою злочину й наявність у її діях складу злочину.

"Суд установив, що заяви Олександра Мороза, Миколи Мельниченка та інших осіб не зареєстровані належним чином", - говорить в ухвалі суду.

"Фактично, єдиною підставою для порушення кримінальної справи є аудіо-записи, зроблені Миколою Мельниченком... у той же час, обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, отриманих незаконним чином і особою, неуповноваженою проводити оперативно-пошукову роботу", - зауважив суд.

"Таким чином, суд дійшов висновку, що записи (Мельниченка) зроблені незаконним шляхом і отримані сумнівним

способом", - сказала суддя Супрун, зачитуючи рішення суду. Оскаржити дане рішення суду можна протягом 7 діб.

Кримінальна справа проти Кучми була порушена 21 березня 2011 року. Він обвинувачувався у перевищенні влади й службових повноважень, які в 2000 році призвели до вбивства журналіста Георгія Гонгадзе (ч.3 ст.166 Кримінального кодексу в редакції 1960 р.).

Плівки майора Управління держохорони Миколи Мельниченка були визнані речовим доказом у справі.

Однак Конституційний Суд 21 жовтня 2011 року оприлюднив рішення, згідно з яким обвинувачення у скоєнні злочину не може ґрунтуватися на даних, отриманих незаконним шляхом, зокрема, "з порушенням установлених законом порядку, засобів, джерел отримання фактичних даних, а також неуповноваженою на це особою".

Мельниченко на засідання суду за скаргою захисту Кучми не з'явився, хоча заявляв про такий намір. Він оголошений у розшук і, за останніми даними, перебуває в Ізраїлі.

pravda.com.ua

14 грудня, в Апеляційному суді розглядалась по суті скарга експрем'єр-міністра на вирок у "газовій справі". Клопотання стосувалось зміни запобіжного заходу для Тимошенко, оскільки вона за станом здоров'я не може брати участь в судовому засіданні. Під судом зібралось близько 500 прихильників Тимошенко.

Олександр Турчинов заявив, що довідка про нібито нормальний стан здоров'я Ю.Тимошенко, яку позавчора надали представники Генеральної прокуратури, є сфальсифікованою, оскільки її не підписували лікарі.

zaxid.net

Нова газова угода: катастрофа, яка не відбулася чи яку просто відклали?
Читайте на 4 с.

Чи хочуть українці в ЄС?
Читайте на 5 с.
Українські реалії і глобальні тренди 2012 року

Поки політична опозиція займається з'ясуванням міжпартійних стосунків, входить та виходить з власноруч створених і прогнозовано безпомічних комітетів, громадські рухи протистоять владі саме там, де можна досягти результату - на вулиці.

В похмурій атмосфері поліцейської держави, на яку дуже швидко перетворилася Україна, інші форми захисту своїх прав вже не діють.

Опозиція в парламенті не зробила нічого, щоб влада з нею рахувалася. Її нинішні дії нагадують спроби відбитися згорнутою в трубку газетою від озброєного пістолетом грабіжника.

Професійні патріоти сховалися за кулісами політичної сцени, вони не готові особисто протистояти аргументам у вигляді кийка та важкого чобота беркутівця. Урочистими покладаннями квітів до пам'ятника Шевченка влада не зміниш, а на інше вони, схоже, не здатні.

Опозиційні партократи також не пропонують своїм прихильникам варіантів розвитку подій, продовжуючи мислити категоріями виборів. Вони не розуміють, що суспільство знаходиться в тому стані, коли його вже не цікавить політика як процес. Нині лозунг "Юлі - волю" - ніщо, можливий голод - все.

Замість того, щоб власною присутністю підтримувати температуру кипіння нинішніх громадських протестів, опозиціонери склали зброю задовго до головних боїв, причаївшись на безпечній відстані від лінії фронту.

Хоч один з загальнонаціональних вождів опозиції спробував взяти відповідальність і повести людей за собою? Хоч хтось із них спробував об'єднати підприємців, чорнобильців, афганців та інші протестні рухи спільною ідеєю та планом її досягнення?

Не дивно, що в політичних колах вперто ходять чутки про те, що на Банковій давно відбуваються кастинги на місце "дозволеної опозиції". І бажаних набагато більше ніж вакансій.

Втім, виступи чорнобильців та афганців теж стали причиною розповсюдження конспірологічних теорій, які нібито викривають імена істинних натхненників соціального протесту.

Скептики пов'язують активізацію вуличних заворушень з інтригами у вищих ешелонах влади, а все те, що відбувається під стінами Ради, Кабміну, біля регіональних органів влади - "контрольованим випуском пари".

При цьому називають конкретне прізвище Андрія Ключова, який начебто є "сірим кардиналом" соціального протесту, мета якого - вижити з крісла прем'єра Микола Азарова.

Звичайно, применшувати значення тих масових виступів, що відбуваються в останні місяці до рівня "платних мітингів", як мінімум, наївно.

Знесені парками, майже щоденна штовхання протестувальників зі спецпідрозділами міліції, голодування та захоплення будівель Пенсійного фонду в регіонах стали можливими саме тому, що в глибинах суспільства, при максимальному "сприянні" влади, зріє справжній бунт.

Бунт, який на відміну від революції, важко очолити і ще складніше приборкати. Тому що його коріння не в політичних чварах і не в абстрактних дилеммах цивілізаційного вибору. Вони походять з простого і всім зрозумілого бажання їсти, жити та розмножуватись. З того, що відноситься до категорії інстинктів, і вже ніяк не до філософії буття.

Тому, якщо громадські акції протесту якимось чином інспіруються для вирішення конкретного тактичного завдання, тобто зайняття певним політиком певної посади, тоді очевидно, що він дуже ризикує стратегічно, бо втримати народний бунт в берегах вкрай складно. А за нинішнього економічного становища в країні - неможливо.

Особливо показові в цьому сенсі настрої на Донбасі - вотчинні регіоналів, де у робочого люду остаточно розвіявся не тільки донецький патріотизм, який проявлявся в голосуванні за своїх, але й пропав страх перед хазяями життя, що культивувався десятиліттями.

Отже, за всіма ознаками, це може перерости навіть не в революцію сучасного типу, мотором якої мала б стати молодь - студенти, наймані працівники та підприємці, яким потрібен драйв та відчуття причетності до перетворень, а в похмурій і безжалюї бунт пролетаріату. Історичних прикладів є достатньо.

1 червня 1962 в російському Новочеркаську почалися неймовірні для СРСР події. Робочі Новочеркаського електровозобудівного заводу підняли бунт.

Важка економічна ситуація, підвищення роздрібних цін на продукти в середньому на 30%, а також значне зниження заробітної плати змусили працівників заводу розпочати страйк, до якого вже через кілька годин приєдналися тисячі страйкуючих з інших підприємств міста.

Армії не вдалося заблокувати бунтівників на території заводу, і незабаром натовп посунув до центру міста - до міськкому КПРС. Протестувальники увірвалися в будівлю міськкому і заходилися трощити вікна, двері, меблі.

Солдати почали розстрілювати бунтівний натовп. Загибло 24 людини, декілька десятків були поранені. Трупи загиблих вночі вивезли за межі міста і поховали в чужих могилах на різних кладовищах. Незважаючи на масові арешти, народні обурення не припинилися ще кілька днів.

Якщо в тоталітарному СРСР, при всій потужності репресивної державної машини, були можливі й відбувалися подібні події, з якого дива чинна влада сподівається не допустити цього в Україні?

Втім, схоже, керівники держави все ж намагаються випробувувати деякі запобіжники, використовуючи тактику "розділяй і володарюй".

Нещодавно Микола Азаров заявив, що кошти, які підуть на підвищення пенсій чорнобильцям з початку наступного року, будуть взяті з інших видатків бюджету, в тому числі і соціальних.

Чорнобильський протест був наймасовішим та найнебезпечнішим для влади. Якщо, приміром, протестуючі підприємці вимагали нормальних умов для роботи, то чорнобильці вимагали грошей на життя - ліки та їжу.

Тому й шли на сухі голодування та обіцянки прийти вмирати на сходах

адміністрації президента, бо інших варіантів добитися свого не мають.

Навіть президент Янукович, який спочатку обурювався тим, що чорнобильці вимагають у держави "по 60-70 тисяч гривень", дав задній хід: "Люди почали протестні акції, коли зрозуміли, що рівень соціального захисту може бути знижений. Це природно.... Треба сісти за стіл переговорів з громадськими організаціями та владою і вирішити це питання".

Але поки що переговори з боку влади в основному проводять спецпідрозділи "Беркуту" в повному бойовому обмундируванні.

Чим далі, тим більше тиск на мирні протести стає демонстративно безжалісним. І якщо смерть донецького шахтаря Геннадія Конопльова, яка сталася під час розгону наметового містечка, була трагічним випадком, то дії правоохоронців проти голодуючих у парку напроти Кабміну чорнобильців (серед них - чимало інвалідів), у яких відібрали намети, обігрівачі і біотуалет та залишили сидіти на морозі просто неба, - це навмисний садизм проти виснажених людей.

Громадський протест зріє і готовий прорватися в будь-який момент. Можливо, не в Києві, на Печерських пагорбах. Можливо, подалі від центру політичних баталій, в регіонах, де місцеві царьки відчують себе в повній безкарності і тому все більш безконтрольні у своїх діях.

В Україні слабо розвинений профспілковий рух, на відміну від Франції, тут немає такої кількості пасіонаріїв, готових до вуличних боїв як у Греції чи Італії.

Але ситуація швидко змінюється. І змінюється вона не за помахом руки у високих кабінетах, а там, де і повинні відбуватися основні зміни - в головах звичайних громадян країни.

Спостерігати за тим, що і хто стоїть за протестом набагато корисніше не біля екранів телевізора, а, приміром, поспілкувавшись з його учасниками. Тоді картинка набуває зовсім іншого вигляду. На цих обличчях вже не гнів і образа, все набагато серйозніше - це рішучість.

Ті ж самі підприємці - люди прагматичні і конкретні у досягненні своїх цілей. Вони знають, заради чого виходять на вулицю. Це люди, які готові брати відповідальність на себе - і не важливо як і хто це буде називати - бунтами, революціями чи контрольованим випуском пари.

Важливо, що буде відбуватися і до чого це може призвести.

...Одним з популярних нині гасел білоруської опозиції з легкої руки музиканта Сергія Міхалка стала назва його пісні "Не быць скотам!".

Такий простий девіз очевидно керує і українськими чорнобильцями, і афганцями, і підприємцями. Вони теж худобою бути не хочуть.

Денис Денисенко,
Центр політичного консалтингу
pravda.com.ua

Свідчення про державну реєстрацію: серія KB № 10670 від 25.11.2005 р.

Засновник і видавець —
Агентство інформації та реклами
МЕДІА-ВІСІМ
вул. Володимира Великого, 18,
Львів, 79053
тел. факс: 297 60 97,
e-mail: dr_novunu@ukr.net

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікують. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій. Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець. Передрук матеріалів - при обов'язковому посиланні на видання.

Друк: «Видавничий дім
«Молода Галичина»
(м. Львів, вул. Угорська, 14).

Номер підписано до друку о 21.30.
Зам. № 1306. Наклад: 30000 прим.

Головний редактор — Олександр Корещ, заступники головного редактора — Олег Пендерецький, Христина Карась, технічний редактор — Богдан Богач, дизайн — Христина Хоростіль, консультанти — Назар Зазай, Роман Старший. Філії (кореспондентські пункти): м. Київ — Оксана Клименко, м. Івано-Франківськ — Єльвіра Блінцова, м. Тернопіль — Галина Михайлова, м. Луцьк — Олександра Бігун, м. Рівне — Григорій Кремінський, м. Житомир — Павло Письменний, м. Чернівці — Костянтин Журавчак.

Адміністрація:
директор — Олена Сахарук, головний менеджер — Віталіна Пенягіна. Кадри: Емма Поздєєва.
Реклама: Христина Карась
тел.: 242 54 80, факс: 297 60 97, моб.: 8 097 649 88 70.
Технічна підтримка редакції: Олександр Ренн (НВКФ «Техноекс»).
Юридичне обслуговування: Віталій Рушчак.

Біла гвардія

Багатотисячні акції протесту в Москві замовляють панахиду правлінню Путіна

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

Болютяна "весна"

Те, що відбувалося в Москві за останні три дні, схоже на казку "Як Путін обхитрував свою смерть", звісно, політичну смерть.

По-перше, невдоволення москвичам влада запропонувала перенести мітинг із Площі революції на Болотну площу. Попробув відійти від такого топоніма! Український "5-й канал", скажімо, "повісся" й у титрі до сюжету з акції так і написав: "Болотяний майдан". По-друге, у Кремлі вирішили мітингарів не розганяти. Це і технічно складно - перемолотити таку велетенську хмару народу і знайти стільки "посадкомісць" у будцгарнях - та й ганьби на весь світ, і крові... По-третє, Кремль оговтався від потрясіння перших постивборчих мітингів, придивився у броньовану замочну шарпину і зрозумів: ніяк це не "народна революція", ці протести під гаслом "Надоело!" не мають ні кінцевої мети - повалення влади, ні масових організацій та харизматичних ватажків, здатних створити конкуренцію Путіну, ні потужних оргсил, окрім Facebook. Дайте людям можливість викричати наболіле - про фальшування виборів, невільну пресу, наявність у країні політ-в'язнів. І в жодному разі не товчть їх чобітьками якихось нарваних пацанів-вешешників. А потім зробіть по-своєму. Ось така політична психотерапія спрацювала. Втім термін дії цього заспокійливого препарату невідомий.

Головна вимога мітингарів - перерахунок голосів, а то й скасування виборів до Держдуми - не виконано, зате протестні пристрасі на певний час ушухли.

Дмитро Медведев, котрий поки що вповноважений виконувати роль президента країни, вирішив озватися до своїх повсталих співвітчизників, але не у формі заяви чи виступу на якійсь прес-конференції, а через соціальні мережі. Не обов'язковий формат, дещо примарний, не президентський; сьогодні написав - завтра стер... На своїй сторінці у Facebook Медведев написав, що "не згоден із гаслами та заявами, які прозвучали на мітингах", і запевнив, що дав доручення перевірити всі повідомлення з виборчих дільниць, де були помічені порушення. Перш ніж підтвердити, що доручення це було виконано негайно (вчора генеральний прокурор Росії Юрій Чайка заявив: жодних підстав для перерахунку голосів немає), висловлю припущення, що сам Медведев не вдався до послуг офіційних ЗМІ, тому що збагнув: серйозні люди в Росії перестали читати офіційні газети і дивитися теленовини.

Західна преса вправляється у пошуку назви для протесту росіян. Але він феноменально не надається до називання. "Слов'янська весна"? Не підходить, бо яка ж весна, коли грудень надворі. "Снігова революція"? Так снігу мало і має він погану як для символу перемін властивість - танути. "М'ятж хіпстерів", як пропонує The Times? (Тобто протест небідних людей зі смартфонів та ай-подами, які відстають чашку лате в кав'ярні, щоб вийти на мітинг). Надто вигадливо і зовсім "неревольюційно". А подія без назви погано вкладається в підручні історії...

Путін, та не той

Та облішмо захопливу, але несуттєву гру в слова. Насправді в Росії починаються

переміни. Початок початку. Те, що вперше з 1993 року протестувати вийшло приблизно 50 тисяч людей (а порівнюючи з картинкою "помаранчевого" київського Майдану - більше, на око - до сотні тисяч), причому різних політичних "віросповідань" і зовсім аполітичних, здебільшого людей недурних і небідних, - уже зміна. Протестуючі створили зовсім інший політичний ландшафт суворой російської столиці. На ньому ще немає нищівних вулканів, але магна невдоволення вже помітно накопичилася там, глибоко, захована в надрах домівок, офісів, вулиць. І не відчувати цього загрозливого дрижання землі під ногами Путін не може.

Проблема в тому, що за 12 років авторитаризму він так ретельно "зачистив" політичне тло, як у 1999-му бомбардувальники під його орудою - клаптик Чечні: одні билинки і жодного великого паростка опозиційної партії. Тобто Путіну немає наразі конкурента на президентських виборах наступної весни. Вочевидь немає навіть у тій мірі, щоб уможливити другий тур виборів. Але ж земля дрижить - треба пригнути. Путін змушений буде "модернізуватися" чи, радше, мімікрувати в нових умовах. Він повинен буде бодай позірно лібералізувати ту закостенілу систему керування державою, яку сам створив.

Сподівання з України

Дивлячись на натовп москвичів, які урочисто стікалися на Болотну площу, українці згадували Майдан-2004 (до слова, у давнину цей майдан, якщо пам'ятаєте, носив назву Козине болото). Хтось помітив у телесюжеті жовто-блакитний прапор на мітингу в Москві, хтось відзначив, що там лунала пісня "Зустріч на Майдані" з рефреном "Свободу не спинити", хтось зауважив, як Борис Немцов, голова партії ПАРНАС, подякувавши силовикам за те, що вони не розганяли збірника, пафосно вигукнув: "Поліція з народом!" Найгостріше, схоже, переживав прем'єр-міністр Путін, слова якого про те, що "російське повстання" інспірував Захід, вкинувши мільйони доларів, нав'язав спогад про "наколоті апельсини" та "американські валіанки".

Асоціації з помаранчевим Майданом неунікні. Утім, на мій погляд, мало відповідні. Гадаю, значно вагомійший для українського суспільства інший ракурс. Влада вже не зможе кивати у бік Росії, натякаючи на переваги тієї стабільності, яку дає сильна рука, безжалюзна до проявів усіляких там демократичних штукоч. Пов'яне сама ідіома "інтеграція з Росією", якою спекулювали владці, котрі не вміють ні економічної вигоди в Росії виторгувати, ні "побудувати Європу вдома". Отримають в сонячне сплетіння й апологети "слов'янської єдності", адже так повелось, що носії цього гасла не уявляють "слов'янської єдності" в комплекті із "західними" демократичними цінностями.

І ще одне припущення, винесене за 20 років спостережень. Так повелось, що як у Москві чхнуть - то мікроб до Києва долітає і препаскудно себе поводить в українській внутрішній політиці. Я до того, що здорова, більш ліберальна Росія деякою мірою може сприяти оздоровленню мікроклімату і в Україні.

Олена ЗВАРИЧ

umoloda.kiev.ua

Убивство Євгена Щербаня. Офіційна версія

Болотський після рішення Луганського апеляційного суду в 2003 році та наступного розгляду скарги у Верховному суді отримав пожиттєвий термін, а Зангеліди на той момент не було в живих.

УБИВСТВО ЩЕРБАНЯ - ЯК ЦЕ БУЛО?

Операцію з убивства Євгена Щербаня ми викладаємо згідно з обвинувальним висновком, який є в розпорядженні "Української правди". Документ, у свою чергу, спирається на явку з повинною Вадима Болотських від 18 травня 2000 року.

"...Вадим Болотських указав, що приїхав в Донецьк по срочному звонку Алиева (один из руководителей банды) в октябре 1996 года (Щербаня убили 3 ноября 1996).

В Донецьке Кушнір, Мага, Рябой, Андрей, Геннадий, Валерий "Пух", Сева, Сергей и он (Болотских) собрались вместе на какой-то квартире. Там Кушнір сообщил, что необходимо убрать очень важного человека, который приближен к правительству Украины.

Кушнір сообщил, что это непорядочный человек, так как свои миллионы он нажил за счет разорения других. Кушнір назвал фамилию Щербаня, но то, что Щербаня является народным депутатом, не говорил. При этом Кушнір пояснил, что если Щербаня физически устранить, то на его место станет близкий друг Кушніра, который в последующем сможет заработать очень большие деньги и они разбогатеют.

После этого стали обсуждать план проведения операции и остановились на плане, предусматривающем убийство Щербаня в аэропорту. Кушнір сказал, что предоставит все необходимое для проведения операции и укажет дату и время прилета Щербаня.

В связи с этим он (Болотских) совместно с другими выезжал в аэропорт, где рассчитали время операции, схему и охрану аэропорта, пути отхода. Совершение убийства Щербаня было первоначально запланировано в здании аэропорта. Он (Болотских) отказался совершать его в здании, так как могли пострадать посторонние люди.

При подготовке операции использовали 2 велосипеда, форму технического персонала работников аэропорта... Из оружия был выбран пистолет-пулемет Аграм-2000, пистолет ТТ, гранаты, автомат АКМ. По отработанной схеме и по указанию Кушніра, они дважды приезжали в аэропорт совершить указанное преступление, но один раз опоздали, а второй раз Щербаня не оказалось в самолете.

3 ноября 1996 года он (Болотских) совместно с Геней (Зангеліди), Акуловым и Филиппенко находились в частном доме. По мобильному телефону от Толика Рябого (Рябина) они получили команду выдвигаться в аэропорт....

Находившись в здании аэропорта человек по мобильному телефону сообщил ожидавшему в автомашине 99-ой модели Пуху (Пушнякову) о заходе самолета на посадку. После этого Пух заехал на территорию аэропорта со стороны грузового терминала (на заранее украденном автомобиле в форме капитана милиции и с поддельным удостоверением) и дал команду по радиостанции Гене (Зангеліди) и ему (Болотских) на выдвигание.

Одев форму техперсонала, они на велосипедах подъехали к зданию аэропорта, где взяли у Пуха (Пушнякова) из автомашины оружие - два пистолета ТТ и два пистолета-пулемета Аграм-2000. Оставив велосипеды на углу здания аэропорта, он (Болотских) и

Гена направились к самолету Щербаня. Возле самолета стоял автомобиль Кадиллак красного цвета, водитель которого загрузил вещи в багажник. Щербаня находился у правого заднего крыла автомобиля. Здесь же было еще человек восемь.

Сделав вид, что направляется к самолету, он (Болотских), проходя мимо Щербаня, достал из куртки пистолет ТТ и, оказавшись на близком расстоянии от Щербаня, произвел ему выстрел в голову. Щербаня упал. Пытаясь произвести выстрел в область сердца, он сделал движение к Щербаню и слегка наклонился к нему. В этот момент он (Болотских) получил ранение в область лопатки и, падая, увидел, как Гена бесприцельно производит выстрелы по людям, находящимся в непосредственной близости к самолету. Гена стрелял из "Аграма".

По окончании стрельбы он (Болотских) дал по радиостанции команду Пуху подъехать к самолету. Он (Болотских) сел на переднее сидение, а Гена на заднее. Будучи раненым, он предложил Пуху подъехать машиной вплотную к воротам. Как и планировалось, по пути движения Гена из автомашины производил из автомата АКМ бесприцельные выстрелы в сторону аэропорта для прикрытия отхода.

Когда подъехали вплотную к воротам, он (Болотских) сначала залез на капот, а затем на крышу автомобиля и перевернулся через ворота. Пух автомобиль поджег, после чего все скрылись на разных автомобилях. Возвратились обратно в тот же дом. Рябой привез хирурга, сделавшего ему операцию. Через 14 суток он улетел вместе с Магой из Луганска домой в Москву".

Отже, це історія вбивства Щербаня у викладі його кіллера Вадима Болотських, громадянина Росії, уродженця міста Норильська. На момент скоєння вбивства йому було лише 28 років.

Окрім убивства Щербаня, у 1995 році Болотських брав участь в інших злочинах - зокрема, у операції зі вбивства попереднього власника клубу "Шахтар" Ахатя Брагіна - зокрема, він спостерігав за прилеглою до стадіону територією з метою попередити про появу міліції або виникнення непередбаченої ситуації.

Крім того, в 1996-му Болотських входив до бригади кіллерів, які вбили Олександра Момота - засновника донецької компанії "Данко", старшого брата нинішнього депутата-регіонала Сергія Момота. Згідно з вироком суду, за цю операцію вбивця отримав... 700 доларів.

У ході дослідження існує декілька цікавих деталей, які якщо не ставлять під сумнів офіційну версію, то принаймні звертають на себе увагу.

Отже, Болотський був затриманий не в Україні, а на території Росії. Він був тасмно перевезений до України 17 травня 2000 року, а явку з повинною він написав уже... наступного дня.

У матеріалах американської справи Лазаренка в суді Північного округу Каліфорнії автор цих рядків випадково знайшов цікавий документ, наданий адвокатами екс-прем'єра. Це - лист дружини Болотських до генпрокурора України, де вона повідомляє обставини його затримання.

Виходить, що він був доставлений до України в обхід офіційної процедури екстрадиції.

При цьому дружина кіллера ставить під сумнів виконання ним замовних вбивств і стверджує, що в нього немає шрамів від поранень, отриманих від напарника Зангеліди, який почав хаотичну стрілянину під час операції з усунення Щербаня.

Загалом лист дружини Болотських справляє скептичне враження - зокрема, сам кіллер під час суду не відкидав свою

провину ні у вбивстві Щербаня, ні Момота. Брати на себе такі гріхи, не скоюючи цих злочинів, було абсурдно, адже за них Болотських світила найвища міра покарання.

Так і сталося. 16 квітня 2003 року Апеляційний суд Луганської області присудив Вадима Болотських до пожиттєвого ув'язнення з конфіскацією всього майна.

Адвокати Болотських звернулися до Верховного суду з проханням пом'якшити покарання. Зокрема, вони наполягали, що Болотських скоїв вбивство Момота-старшого не з корисливих міркувань, а в день вбивства Аліка Грека він взагалі був відсутній у Донецьку. Щодо Щербаня, захист Болотських стверджував, що його намір був спрямований на позбавлення життя лише одного депутата.

Виступаючи за пом'якшення вироку, адвокати посилалися на його молодий вік, явку з повинною, добровільну відмову від злочинної діяльності, позитивну характеристику та відсутність попередніх судимостей.

Суд відхили скаргу Болотських. У рішенні Верховного суду сказано, що сам Болотських на попередньому слідстві визнав свою роль у організації вбивства Аліка Грека. Уже в ході луганського процесу Болотських оголосив, що обмовив себе, але, на думку Верховного суду, "убедительных мотивов оговора суду не привел; в то же время в судебном заседании он детально рассказал об обстоятельствах подготовки и совершения преступления".

Також Верховний суд не повірив доказам Болотських, що вбивство Момота він здійснив не з корисливих, а з особистих міркувань. Щодо убивства Євгена Щербаня, Верховний суд також відхилив доводи касаційної скарги, що начебто Болотських не повинен був нести відповідальність за смерть інших осіб.

"Судом установлено, что непосредственными исполнителями убийства Щербаня Е.А. были определены два лица, а именно Болотских и Зангеліди. При этом на Болотских была возложена обязанность непосредственно убить Щербаня, а на Зангеліди - его прикрывать, открыть огонь при оказании сопротивления... Таким образом, умыслом Болотских еще до совершения преступления в отношении Щербаня Е.А. охватывалось возможное убийство Зангеліди иных лиц, которые могли находиться рядом".

У підсумку, Верховний суд вирок Болотському залишив без змін - довічне ув'язнення з конфіскацією всього майна.

ПОСЕРЕДНИК?

За офіційною версією, кіллери Болотських і Зангеліди входили до банди покійного Євгена Кушніра, яка об'єднувала росіян, а також вихідців з Донецької та Луганської областей.

Кушнір працював ювеліром у Донецьку, був громадянином Ізраїлю. У березні 1998-го Кушнір був поранений під Донецьком, після чого утримувався у Донецькому СІЗО, де і помер - за п'ять років до луганського процесу над своєю бандою.

Також, за офіційною версією слідства, посередником між замовником убивства Щербаня і Кушніром був покійний Олександр Мільченко - кримінальний авторитет із Дніпропетровська на прізвисько "Матрос". За часів радянського застою він був засуджений на 12 років та вийшов з в'язниці у вересні 1995 року.

Мільченко, у свою чергу, був близьким до правої руки Лазаренка Петра Кириченка, який зізнався на допиті в США, він знав Мільченка з 1977-78 року.

Наприклад, Кириченка і Мільченка поєднує історія Василя Ковалю, який спочатку був генконсулом України в Польщі, а потім - керівником консульського відділу МЗС.

У листі посольства США в Берні до федеральної поліції Швейцарії від 9 листопада 1998 року Ковалю було названо "спільником Кириченка" (Kirichenko associate) та "можливим співучасником схем відмивання грошей". Окрім того, як консул на території Польщі він допомагав Кириченку, коли той був арештований за носіння зброї. Згодом, українська прокуратура звинувачувала Ковалю, що він знищив кримінальну справу Кириченка, яку мав передати до Києва.

Потім, коли Коваль став керівником консульського відділу МЗС, він допоміг уже "Матросу" в одному цікавому епізоді. Процитуємо американського прокурора по справі Лазаренка Марту Берш: "Коваль був арештований за видачу паспорта кримінальному авторитету на прізвище Мільченко. Це було незаконно, тому що Мільченко мав судимість. У своїх свідченнях Коваль сказав: "Я був арештований прокуратурою в зв'язку з цими звинуваченнями. Вони намагалися змусити мене підписати папір, який стверджує, що це Лазаренко сказав мені видати паспорт Мільченку".

У підсумку, Ковалю було засуджено, а потім амністовано. Але чому прокуратура намагалася отримати свідчення про те, що за паспорт "Матроса" клопотав Лазаренко? Тому що уже в той час вони ішли за версією, що замовником убивства Щербаня, який стояв у кінці ланцюга Болотських - Кушнір - Мільченко - Кириченка, був сам Лазаренко.

ЗАМОВНИК?

У обвинувальному висновку щодо банди Кушніра, переданому до Луганського суду, зустрічаються згадки про Павла Лазаренка як про замовника вбивства.

Але тут ми бачимо другу дивну особливість - на екс-прем'єра як замовника вказують люди, яких уже немає в живих, у викладі третіх осіб. Тобто слова неможливо перевірити ні нам, ні навіть слідству, тому що вони були мертві на період пред'явлення обвинувачень.

Так, про це ідеться у словах свідка Мар'їнової, що посилається на одного з лідерів банди Кушніра покійного на той момент Анатолія Рябіна:

"Рябин сказав, що Щербаня убили по заказу Лазаренко. Последний обещал решить ряд кадровых вопросов - заменить начальника СБУ в Донецкой области, начальника Азовского морского пароходства и другие... Ранее, весной 1997 года, Кушнір говорил ему, что через Лазаренко может решить любой вопрос.

Перед снятием Лазаренко с должности премьер-министра в гостинице "Национальная", в 408 номере Кушнір, Мильченко и Сердюк лихорадочного готовили на его имя письмо о выполнении им договоренностей по компании Ровенькиантрацит - решении технического кредита для закупки угля, назначении на должность начальника Азовского пароходства человека, которого звали Александр Яковлевич, Матрос диктовал условия по Царичанскому заводу минеральных вод. Начисто письмо переписывал Сердюк. Матрос боялся Кушніра и Рябіна, так как они осуществили убийство Щербаня, а Лазаренко не выполнил своих обязательств.

Кроме того, со слов Рябіна ему (Мар'їнової І.В.) известно, что Алиев встречался где-то в лесу с Лазаренко.

Последний настаивал на убийстве Щербаня еще с августа 1996 года".

Аналогічні слова пролунали на допиті від Юрія Сердюка, який також посилався на мертвого Рябіна:

"Позже Рябин сказал ему - Сердюку, что убийство Щербаня заказал Лазаренко. Они не поделили деньги, и Щербаня становился серьезным политическим оппонентом. За убийство Лазаренко предложил деньги, но дончане отказались, считая, что должны быть дружеские отношения. На самом деле деньги в размере 2-3 миллиона долларов были выплачены".

"Он (Сердюк) являлся участником составления письма в адрес Лазаренко с изложением просьб. Письмо писалось для того, чтобы не излагать просьбы вслух, а передать письмо. Мильченко рассказал, что он на ходу заскакивал в машину к Лазаренку и также высказывал. О результатах исполнения просьб свидетелю неизвестно".

Крім того, про Лазаренка згадує свідок Дзюба - з посиланням на покійного Кушніра, якого він знав з 1991 року:

"Свидетель Дзюба Н.В. пояснил, что в конце 1997 он встретился в Киеве со своим знакомым Кушніром, который рассказал ему, что собирается ехать в Москву, откуда будет лететь за границу на встречу с бывшим премьер-министром Лазаренко. Кушнір также сказал ему, что Лазаренко в ближайшем будущем будет президентом Украины, и тогда он тоже станет влиятельным человеком..."

"Дальше во время совместной поездки в Москву Кушнір, находясь в состоянии алкогольного опьянения, более детально рассказал ему, что Лазаренко познакомил с ним Мильченко (Матроса) и что Лазаренко ему многим обязан - в свое время Лазаренко обратился к Матросу с просьбой убить Щербаня и это было сделано. Кушнір возлагал большие надежды на Лазаренко и его ближайшего друга Петра Кириченка. Говорил, что имея поддержку со стороны Лазаренко и Кириченка, он для них также готов сделать все необходимое, в частности, во время выборов договариваться с "братвой" по регионам о поддержке Лазаренко или помогать ему другими методами".

30 травня 2000 року генпрокурор Потебенко порушив справу проти Лазаренка за організацію умисного вбивства з корисливих мотивів. "Показанням свідків та іншими матеріалами справи встановлені достатні дані, які вказують на те, що вбивство Щербаня Є.О. вчинене на замовлення Лазаренка П.І., який на час злочину займав посаду прем'єр-міністра України..." - ідеться у постанові.

Сам Лазаренко під час суду над собою в Сан-Франциско у березні 2004 року прокоментував звинувачення у замовних вбивствах в інтерв'ю "Українській правді": "Я звертаюся до рідних і близьких Гетьмана і Щербаня і заявляю з усією відповідальністю - я не мав і не маю відношення до цих вбивств. І це буде доведено після усунення влади в Україні і мого повернення".

Далі буде...

Матеріал підготовлено за сприяння данського проекту журналістських розслідувань I-SCOOP

Сергій Лещенко

pravda.com.ua

Нова газова угода: катастрофа, яка не відбулася чи яку просто відклали?

Про необхідність перегляду газових контрактів влада говорить постійно. Українське суспільство не без напруження чекає, у що виллються двосторонні газові перемовини з перегляду ціни на газ. Бо й повідомлення прем'єр-міністра Азарова про вже майже дозрілу нову угоду й заяви голови Газпрому Олексія Міллера про конструктивний хід переговорів присмакуються коментарями паркетних політологів про те, що частину українських газових активів все ж доведеться віддати Росії - за знижки ціни на газ. У кулуарах експерти, близькі до Банкової, переконають журналістів, що і у європейських країнах теж немає своїх "національних" ГТС, там, мовляв, все спільне, європейське. Одним словом, з представниками ЗМІ працюють у зрозумілому напрямку. До майбутніх газових угод, які готуються у дуже закритій обстановці, яких ніхто і не бачив, журналісти та експерти ставилися як до квітневих Харківських. Нарешті, минулої суботи в одному з впливових українських ЗМІ з'явився виклад нової українсько-російської газової угоди. Чому проект для вузького кола людей все ж було оприлюднено? Є кілька версій. Перша: всередині владної команди є неоднозначні підходи щодо російсько-української співпраці, тож той, хто не вдовольнився пропозиціями розкладками, вирішив поділитися з суспільством тим, як без його участі "здаватимуть Україну". Інша версія, що цей проект пропонувався Росією, як остаточний, а українська влада, розуміючи, що це повна задача інтересів, сама передала російській проект журналістам.

Третій варіант. Влада передала проект найжорсткішій газової угоди, яким Україною віддається Росії взагалі все, щоб потім, коли все відбудеться насправді, сприйняття суспільством було не таким гострим. Ще й мовляв, здали значно менше, ніж могли, ніж від нас вимагали.

Нагадаємо, що цим проектом пропонується створити два спільних підприємства. Перше спільне керувало б магістральним газопроводом та підземними сховищами (спочатку її акціонерами мали би стати Росія та Україна, а потім - долучитися Європа у вигляді дружніх Газпрому компаній), друге спільне підприємство займалося б внутрішнім газорозподілом. Тобто Газпром отримуватиме контроль над всіма газовими трубами України. Ми подзвонили експертам, щоб розпитати про їхнє ставлення до проекту та про перспективи виживання української економіки в умовах високої ціни.

**ДЛЯ ЧОГО КРАЇНІ, В ЯКОЇ ЗАПАСІВ ГАЗУ
НА ТРИСТА РОКІВ,
ДБАТИ ПРО НАШЕ ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ?**

Сергій Дяченко, провідний експерт
з енергетичних питань Центру Разумкова

Всі давно знали, що росіяни хочуть отримати контроль над магістральною трубою та підземними сховищами. Але новим проектом вони заявили про ще одне бажання - контролювати наш внутрішній ринок. Облгази, на базі яких вони хочуть зробити друге (перше - спільне підприємство по ГТС та "підземках") спільне підпри-

ємство, це - транспортування, збут газу населенню та бюджетній сфері, вся телеметрична та білінгова система, вся кредитна історія населення, їхні платежі, неплатежі, всі списки виборців. Уявіть собі на секунду: всі 18 мільярдів кубів газу, система, яка контролює третину внутрішнього ринку газу, формує регіональні баланси та має вентиль, який включає та виключає газ у випадку неплатежів, переходить до рук "стратегічного партнера". Це перший крок до повного контролю внутрішнього ринку газу. Ця угода дозволить реалізувати давні плани з приватизації видобувних компаній Чорноморськнафтогаз та Укргазвидобування. Приватизація цих двох компаній означатиме, що від схеми із постачання соціального газу треба буде відмовлятися. Приватні компанії дають по ринкових цінах. Для чого росіянам газопроводи, які працюють на внутрішній ринок? І якщо їм віддати, у них є рубльчик, то вони навіть зимою зможуть відключати газ. У нас зараз на відключення під час опалювального сезону діє мораторій. Але у випадку прийняття вищезгаданої угоди мораторій не діятиме. Та й, якщо розмірковувати чисто теоретично... Україна не повинна втрачати від СП. Для чого воно нам? Які будуть платежі від транзиту? Незрозуміло. Підемо далі: Україна є членом Енергетичного співтовариства. Обидва гіпотетичних спільних підприємства підпадають під вимоги законодавства ЄС. Одночасне володіння транспортними активами та облгазами суперечить третьому енергопакету. Згідно третього енергопакету, не можна, щоб постачальник (Газпром) володів також транспортними активами. І Україні у випадку реалізації доведеться відмовлятися і від Енергетичного співтовариства, і від Угоди про Асоціацію. Проект нової угоди - це заходи противника з тилу та флангів. Це удар по євроінтеграції. Це блокування енергозбереження. Тому що для чого країні, в якій запасів газу на триста років, дбати про наше енергозбереження?

СЬОГОДНІ НА КОНУ СТОІТЬ ПРАКТИЧНО ВСЕ

Михайло Гончар, директор
енергетичних програм центру "Номос"

Кожне чергове підвищення ціни на газ супроводжувалося масштабними медіакампаніями з приводу того, що економіка України не витримає існуючої ціни на газ. Так було, коли ціна зросла майже вдвоє: з 50 доларів стала 95 доларів. Нині ми маємо безпрецедентно високу ціну. З точки зору макроекономічних підходів та адекватності формули закладеної в контракт, така ціна є критичною для української економіки. Але незважаючи на постійне зростання впродовж п'яти років ціни на газ, корпоративні показники фінансово-промислових груп йшли вгору. Виняток - це часовий період 2008 - перша половина 2009 року, коли відбулася перша хвиля фінансової кризи та обвал металургійних ринків. Втім, обвал української економіки спричинила не висока ціна на газ, а низькі ціни на металопродукцію. Тому й зараз бідання, що українська економіка не витримає високих ціни на газ (а зараз

вони досягають свого піку) і тенденція до зниження розпочнеться лише у другому кварталі наступного року - своєрідна спроба обґрунтувати майбутню здачу ГТС в обмін на цінні преференції.

Якщо аналізувати те, що називається українська економіка, то ми побачимо, що її лівова частка перебуває в секторі олігархонемії. А там працює дещо інша бухгалтерія, якої ми не бачимо. Офіційна бухгалтерія публічно показує збитковість функціонування цілої низки підприємств та з цієї офіційної статистики можна зробити висновки, що корпоративну економіку чекатиме колапс за такої високої ціни. А насправді ми бачимо офшоризацію економіки країни, економіка ж провідних ФПГ давно офшоризована! Далеко не всі прибутки отримуються в Україні. Далеко не всі отримані прибутки повертаються в Україну. Тоді стає зрозуміло, чому при постійному зростанні ціни на газ ми не бачимо банкрутства СКМ (але бачимо зростання СКМ) чи групи Фірташа. Ми бачимо лише те, що нам показують. Але насправді ситуацію виглядає іншою. Ми бачимо верхівку корпоративного айсбергу. А на корпоративному рівні кожна з ФПГ знаходить свій варіант вирішення газового питання.

За цією угодою, проект якої оприлюднили, Газпром контролює все. Не повинно бути ілюзій. Якщо навіть уявити, що уряд України збереже контроль, то це не більше ніж ілюзія збереження контролю.

Після газової кризи 2009 року один з низки неофіційних висновків міжнародних експертів полягав у тому, що українська сторона не має повного суверенітету у газовому питанні. Це було сказано 2009 року за підсумком газової кризи, коли 100% НАК Нафтогаза був у руках держави. Що буде, коли Газпром отримає навіть не контрольний пакет, а більше? Зрозуміло, що, окрім базової угоди, можуть бути інші супровідні документи, які регламентуватимуть ту чи іншу сферу спільної діяльності. У згаданому проекті не вказується, де буде зареєстровано спільне підприємство чи консорціум. В яку юрисдикцію потраплять ці спільні підприємства. Якщо це буде юрисдикція кантону Цуг, то можна уявити, яка технологія при цьому закладається. Інший варіант - варіант Білорусі.

На рівні обговорень йде денонація участі України в Енергетичному співтоваристві. Близькі до влади експерти кажуть, що приєднання до Енергетичного співтовариства було "не надто продуманим, надто поспішним". Зрозуміло чому: Росія жорстко виступає проти підходів лібералізації газового ринку. Членство України в Енергетичному співтоваристві створює юридичні перешкоди для власне пропонуваного видів спільної діяльності (СП чи консорціуми) Це суперечить підходам ЄС, бо замість створення конкурентного середовища, ми підсилюємо монополізм зарубіжного постачальника. При цьому нам нав'язується такий кут бачення, що щось віддавати Росії все одно доведеться. Рекламується данина поганій традиції. Торг у нас завжди йшов, треба щось віддати для того, щоб отримати прийнятну ціну на газ. По-іншому домовлятися просто не пробували.

Якщо ми поглянемо на приклад інших країн, які купують у Газпрому газ, то ми цього не побачимо. Що Польща віддає Газпрому? А Словаччина? Німеччина чи Італія в принципі мають іншу систему відносин. Там подібні торгища неможливі. А в рамках обраної моделі бізнес-експлуатації існуючої газової залежності українська сторона завжди приречена на програш. І результат у тому, що кожна нова система договорів ні міжурядовому чи корпоративному рівні гірша за попередні. Сьогодні на кону стоїть практично все.

**ЩО ЦЕ ЗА ДЕРЖАВА, В ЯКІЙ
"СПІЛЬНІ" ПІДПРИЄМСТВА ЧУЖОЇ ДЕРЖАВИ
КОНТРОЛЮЮТЬ ВСЕ, ВКЛЮЧАЮЧИ
ГАЗ ВЛАСНОГО ВИДОБУТКУ?**

Іван Дяк, віце-президент концерну
ВО "Укргазпром" та экс-радник
Віктора Ющенка і НАК "Нафтогаз"

Мене важко чимось здивувати, але такого проекту угоди в Україні ще не було... Росія уміла користуватися газовим ресурсом. Ще у 1985 році я був на секретній нараді, де голова Держплану казав, що СРСР повинна стати монополієм постачальником газу в Європу та зменшити вплив Штатів. Вони можуть давати платню, більшу за канцлерську та товаришувати із лідерами європейських країн. Про путінські плани "мочити" Україну по повній програмі, я знав через свої зв'язки й напередодні кризи 2006 року, й напередодні кризи 2009 року, про що повідомляв тоді владу.

Те, що пропонується зараз угодою, - повна залежність. Україна не має права ні на що. Ні на формування ціни на транзит, ні на встановлення внутрішніх ціни. І це все повинно узгоджуватися на міждержавному рівні. Україна не має права втручатися. Це продаж всього! Що це буде тоді за держава, в якій незрозумілі "спільні" підприємства чужої держави контролюють все, включаючи газ власного видобутку?! Але одночасно я хотів би дорікнути і нам. З самого Дня незалежності ми знали, чого можна чекати від Росії. Ми намічали цілі та ставили задачі із диверсифікації та зменшення споживання. - І нічого не виконували.

P.S. Нещодавно голова Газпрому Олексій Міллер заявив, що новорічних подарунків не буде, угоду про нові ціни на газ з Україною до кінця року не підпишуть. Деякі українські експерти вже встигли втішитися новиною, бо за новими реаліями кожен "провал" переговорів із РФ означає, що українська влада ще нічого не здала. Але ще не пізно. Втім, сьогодні прес-секретар голови КМУ Віталій Лук'яненко заявив, що формується делегація для участі в переговорах щодо укладання між урядами України та Росії угоди про розширення співробітництва в газовій сфері. На чолі комісії міністр енергетики Юрій Бойко. Я почала обдзвонювати народних депутатів України - членів Партії регіонів, щоб задати їм лише два запитання. Перше: чи будете ви знімати заборону на приватизацію ГТС? Друге: чи ратифікують в парламенті угоду, проект якої був описаний вище? Мобільні телефони спікерів фракції регіонів, слова яких ще чогось варті, мовчали. Слухавки взяли лише Вадим Колесніченко та Василь Кисельов. Такі нардепи, яким, скажімо так, в сенсі репутації втрачати нічого. "Чи ви голосуватиме за зміни закону про "Трубопровідний транспорт", яким відкриєте Росії шлях приватизації нашої ГТС", - запитала я. Вадим Колесніченко спочатку розповів, як Європа не зважає на наші потреби, розповів, як вони будують Північний та Південний потоки, а потім сказав, що проголосують за те, що буде на благо держави. А Василь Кисельов не церемонився: "Звичайно, вся фракція проголосує. Треба продавати, щоб потім не довелося віддавати задарма".

Маша Міщенко

Чи хочуть українці в ЄС?

Це питання активно обговорюється в зв'язку із самітом Україна-ЄС, запланованим на 19 грудня. Проте відповідь на це питання, як не дивно, виявляються не такою простою як здається.

Так, у лютому 2010 року Київський міжнародний інститут соціології (КМІС) методом інтерв'ю опитав 2032 респондентів, що мешкають в усіх областях України, у Криму та у Києві за стохастичною вибіркою, репрезентативною для населення України віком від 18 років. (Статистична похибка вибірки, з ймовірністю 0,95 і за дизайн-ефекту 1,5, не перевищує 3,3%).

Питання ставилося наступним чином: уявіть, будь ласка, що зараз відбувається референдум з питання, чи вступити Україні до Європейського Союзу. Ви можете проголосувати за вступ до цього союзу, проти вступу або утриматися - не брати участі у голосуванні. Який Ваш вибір?

	Лютий, 2010
За вступ	43,5
Проти вступу	26,2
Не брати участі у голосуванні	6,7
Важко сказати, не знаю	23,6
Разом	100%

Аналогічні дані отримані Центром імені Разумкова у жовтні 2011 у відповідь на дещо інше запитання: чи потрібно Україні вступити до Європейського Союзу? Так - 51,2%, "ні" - 30,3%, "важко сказати" - 18,6% (тут і далі дані Центру Разумкова цитуються за сайтом цієї організації).

Чи можна сказати, що українці хочуть в ЄС? Начебто, так.

Однак таку ж відповідь ще з більшим ентузіазмом українці дають у відповідь на таке саме пряме запитання про голосування за приєднання до союзу Росії та Білорусі.

Питання звучало наступним чином: уявіть, будь ласка, що зараз відбувається референдум з питання, чи вступити Україні до союзу Росії та Білорусі. Ви можете проголосувати за вступ до цього союзу, проти вступу або утриматися - не брати участі у голосуванні. Який Ваш вибір?

	Лютий, 2010
За вступ	67,5
Проти вступу	16,6
Не брати участі у голосуванні	4,3
ВС/НВ	11,6
Разом	100%

Що це означає? На думку авторів, це є ознакою відсутності у значної частини населення чіткої орієнтації. У цих людей свідомість амбівалентна, вони хотіли б і туди і туди (наприклад, приєднання до Європи разом з Росією).

Якщо ж ставити їх перед вибором - або в ЄС, або в союз з Росією - то результат залежить від того, який саме союз з Росією пропонується, та чи не зашкодить вступ до Європи відносинам з Росією.

Запитання з цього приводу ставилося наступним чином: на цій картці представлені основні точки зору на те, як має розвиватися Україна. Прочитайте їх, будь ласка, і скажіть, яку точку зору Ви вважаєте більш правильною, ніж інші.

	Україна в цілому	Регіони			
		Західний	Центральний	Південний	Східний
Україна має в своєму розвитку орієнтуватися на вступ в Європейський Союз	33%	63%	40%	20%	9%
Україна має в своєму розвитку орієнтуватися на співробітництво з Росією і входження в Єдиний Економічний Простір з Росією, Білорусією, Казахстаном та іншими країнами	45%	12%	36%	62%	73%
Майбутнє України - в збереженні повної незалежності і суверенітету в ухваленні політичних та економічних рішень, без входження в ЄС чи ЄП	13%	18%	14%	11%	11%
Важко сказати	8%	6%	10%	6%	7%

(Дослідження, що провів КМІС тривало в період з 24 жовтня по 4 листопада 2011 року. Методом інтерв'ю було опитано 1600 респондентів, що мешкають в усіх областях України, у Криму та у Києві за стохастичною вибіркою, репрезентативною для населення України віком від 18 років. Статистична похибка вибірки (з ймовірністю 0,95 і за дизайн-ефекту 1,5) не перевищує 3,7%).

Розподіл відповідей на запитання в Україні в цілому та у чотирьох регіонах країни наведено нижче (у % від дорослого населення віком від 18 років). В цілому, "за" ЄП більший відсоток населення, ніж за ЄС, але є суттєві регіональні відмінності: схід і південь рішуче за ЄП, захід - рішуче за ЄС, у центрі - невелике переважання прихильників ЄС.

Якщо ж вступ до ЄС означає запровадження віз з Росією, то число прихильників ЄС зменшується до 27%, а число прихильників ЄП збільшується до 54%. Центр імені Разумкова запропонував опитаним на вибір іншу альтернативу вступу в Євросоюз - вступ до

Вступ до ЄС	43,7
Вступ до Митного союзу Росії, Білорусі та Казахстану	30,5
Неприєднання ані до ЄС, ані до Митного союзу з РФ	9,3
Важко відповісти	16,4

Митного союзу з Росією, Білорусією і Казахстаном, який критикувався не тільки опозицією, але і Януковичем, Азаровим та іншими популярними на сході та півдні політиками.

При такому варіанті вибору вступ до Євросоюзу виявляється більш бажаним з великою перевагою.

Що означають всі ці дані? Вони означають, що у нас в країні близько третини громадян - прихильники вступу до ЄС, які вибирають Євросоюз у будь-яких комбінаціях.

Приблизно стільки ж прихильників вступу до ЄП, і не менше третини тих, хто не має чітких орієнтацій і буде схилитися в ту чи іншу сторону в залежності від конкретного вибору, який стоятиме перед ними. Зокрема, вибір ЄС залежить від того, чи не перешкодить він відносинам з Росією.

Така ситуація, з одного боку, означає, що якщо керівництво країни справді орієнтоване на приєднання до Європи, то воно в змозі сформулювати позитивне ставлення до Європейського Союзу.

З іншого боку, така ситуація надає великі можливості маніпулювання громадською думкою.

Нинішній стан орієнтацій значної частини населення дозволяє сформулювати таке питання для референдуму, у відповідь на яке можна отримати той чи інший бажаний результат.

Володимир Паніотто, Валерій Хмелько, Київський міжнародний інститут соціології, Національний університет "Києво-Могилянська академія"

pravda.com.ua

Українські реалії і глобальні тренди 2012 року

Україна не стоїть і не може стояти поза дією трендів, що розвиваються у світі. Вони формують всіх, і всі відчують їх непереборну силу. Сьогодні мова йде про прискорення змін у світі. Під це прискорення кожен може вписати власні цілі: як окремі індивіди, так і цілі країни.

Швейцарські дослідники, наприклад, виділяють три основні сфери змін у світі: ресурси, організації і ті, хто можуть впливати і змінювати (The global trends report 2012).

Першими прогнозуються ресурсні війни, оскільки світ підійшов до нестачі ресурсів. Навіть кіберресурси відкривають нові площини для конфліктів.

Для нас такою конфліктною ресурсною ареною стане українська земля. Не кіберресурс, а земельний ресурс несе в собі початок нових конфліктів, де вже знаходяться основні фінансові гравці. Адже вони давно вже вважають сільське господарство одним із своїх інвестиційних проектів.

Хоча серед перших вкладень у них може звучати щось зовсім інше.

Наступним світовим трендом стає демократизація усього. Ця ситуація пояснюється тим, що сьогодні на все можна вплинути. Люди, які стоять перед мільйонами виборів, будуть спиратися на легітимність і релевантність як найважливіші фактори.

Відповідно зросте і важливість соцмереж для підказки правильного вибору. Мабуть саме це робить сьогоднішню конфігурацію "влада-суспільство" такою крихкою. Вона спирається на не нежорсткі, а скоріше м'які зв'язки, якими слід весь час займатися.

Далі іде боротьба за створення і захоплення цінностей. Тобто йдеться про відхід від традиційних бізнес-моделей, коли всі фірми виглядають і діють однаково.

В майбутньому зміниться сама форма конкуренції, яка буде підлаштовуватися під нові ніші споживачів. Якщо в минулому індустрія формувала все, то тепер центром стане споживач.

Правда, про це говорять досить давно, але ми ніяк не перейдемо до цієї парадигми, особливо в Україні.

Останнім трендом називають війну за цінності, оскільки світ стане товариствами вибору, де буде важко визначити мораль і етику наперед. Боротьба буде вестися за перемогу тієї чи іншої ідентичності.

Україна знову опиняється на перехресті впливів: ми готові прийняти і західні, і східні цінності одночасно, що говорить про те, що ми втрачаємо власну

ідентичність. Як наслідок, Україна буде спостерігати підсилення медійних війн на власній території, які будуть прямо чи опосередковано направлені на імплантацію тієї чи іншої ціннісної системи.

І війна буде не лише на екрані, а й в головах. Це буде створювати не лише політичний, а й серйозний психологічний тиск на людей.

Для України важливим компонентом майбутнього стає можливість або неможливість її як країни утримати власний інтелектуальний капітал. І війна за цінності теж не виграється фізичними засобами, до простоти яких ми звикли. Ялинка може закрити місце для протестів, але тільки ненадовго. Все рівно приходить нова ситуація, і ялинку треба знімати. А там лише порожнє місце...

Наша економіка налаштована на роботу з фізичними цінностями (метал чи хімія, наприклад). Ми не вміємо породжувати ідеї і торгувати ними. Але майбутня економіка має бути саме такою.

Інтелектуалізація напряму пов'язана з демократизацією. Навіть останні російські вибори демонструють непрацюючу вертикаль влади в демократичних ситуаціях. Керована демократія можлива лише на телеекранах: в житті її немає. Демократія повинна бути справжньою. В свій час Фукуяма вбачав в причинах розвалу СРСР саме те, що щоб перемогти економічно, країні треба було випустити вперед науковців і інженерів, а в них інше уявлення про демократію.

Тобто три (трохи відкориговані) глобальні виклики тепер мають наступний вигляд: ресурсні війни, демократичні війни та ціннісні війни. І Україна чітко стане їх об'єктом в 2012, бо вона немає від них ніякого захисту.

Наші власні виклики додаються до цього списку. Це війна за інтелект, якщо держава зможе і захоче її

вести. Навіть президент Америки Обама сьогодні бере участь у намаганнях повернути молодь до природничих наук, а Пентагон оплачує перенавчання сценаристів з вчених, щоб привернути увагу до залучення молоді до проблем національної безпеки. Вони чітко розуміють, що без цього Америки може не стати як передової держави світу в найближче десятиріччя.

Ще один наш власний виклик - це наша протестність, яка може мати або політичне, або економічне коріння. Але протестність ми сьогодні вивчаємо майже на пальцях, коли кожна сторона каже те, що їй здається.

Є зворотній приклад: американці зараз запускають в Афганістані секретний проект Nexus 7. Він дозволяє вираховувати протестність за тисячами параметрів, включаючи ціни на базарі в Кабулі.

Український виклик маємо і в нерівномірному розподілі багатства країни. Коли сильні мають все, а бідні, яких багато, нічого. Це, правда, і світова тенденція, але для нас вона більш хвороблива, бо твориться на очах. Напряга в цьому сегменті автоматично буде зростати, бо навіть багаті країни не можуть її загасити, що демонструє рух "Окулай Уолл-Стріт". Таким чином маємо світові тренди (ресурси, демократизація, цінності) і власні виклики (інтелект, протестність, бідність).

Всі вони будуть обмежувати коло можливостей держави. Але треба навчитися на помилках Росії не будувати державу за рахунок суспільства, а діяти у зовсім протилежному напрямі.

Нова держава повинна допомогти піднятися новому типу суспільства, а не плекати радянський варіант підпорядкованості суспільства державі.

Георгій Почепцов pravda.com.ua

Закінчення. Поч. в №49 (301)

Чому ми прагнемо державності, або Геополітичний вивід прав України

Після війни "націоналістична зараза" ширилася "Імперією зла" в той спосіб, що сотні тисяч "бандерівців", членів ОУН та вояків УПА, і так званих "бандпасобнікаф", сім'ї повстанських родин чи просто більш-менш заможні українці, заповнили табори ГУЛАГу та місця висилок. У таборах вони рішуче клали край всевладдю "урок" (кримінальних злочинців) та різних "сух" (співпрацюючих з табірним режимом). Після ж смерті Й. Сталіна "бандконтингент" відіграв вирішальну роль у низці повстань, які прокотилися таборами ГУЛАГу, змушуючи до пом'якшення режиму та ліквідації табірної архіпелагу (Хрущовська відлига).

УП був форпостом недовершеної національної революції кінця 1980 - початку 1990 років, в якій високий патріотичний потенціал краю поступово вигас, розвіявся, заник. Причини різні. Протестний потенціал і креативний - різні. Слабкість і часом недолугість демократичних сил, які, з одного боку, пішли на співпрацю з колишньою компартійною номенклатурою, з іншого - не витримали випробування владою, яка псує, деморалізує, збагачує.

Помаранчева революція 2004 року також змінила ситуацію на краще через фатальну зраду її фальшивих кумирів, у першу чергу В. Ющенка. Мало того. Вони самі створили умови для зневірення-розкладу патріотичних сил й приходу та узурпації влади "донецькими", цим дітищем голодоморів, репресій, зросійщення, винародовлення й криміналізації. Шанс втрачено і нині патріотичні кола переживають тяжку поразку, хоча життя, звісно не зупинилося. Ще не вмерла Україна.

Певні тектонічні процеси відбуваються, на рівні як регіональному, так і геополітичному, і часом вони різноскеровані. Євразійство наступає, національно свідомі Україна, як може, опирається і самоорганізовується, шукаючи адекватних способів виборювання своїх інтересів, мобілізуючого впливу на загал і розвою державотворення. Страшного удару по цій Україні завдав В. Ющенко, але в історії все змагаються лицарі і зрадники, і все починається спочатку. Так, українське порочне коло вже надто безмірне, однак позитивні національні процеси, безумовно, нуртують. Поява і перші локальні успіхи політичної організації "Свобода" - органіки саморозвитку нації та реакція на брутальні зовнішні тиски і здачу державних позицій України, її окупації (інформаційної, мовної, військової, економічної тощо).

У що розвинеться "Свобода" і чи дадуть їй це зробити, які способи дискредитації та деформації до неї застосують, кого перекуплять, яких чужинських агентів впровадять, як душитимуть політично, економічно, якими саме репресіями, дізнаємося найближчим часом, з нагоди чергових виборів. Арсенал великий і перевірений. Головне - він давно застосований проти УП в цілому. Однак акції протестів головно соціальних, ширяться і на Великій Україні. Суспільство дозріває. І це шойно початок.

Особливо вражає те, що політичне вихолощення УП супроводив соціально-економічний крах краю. Занепали підприємства-гіганти бюджетотворювального рівня. Сотні тисяч класних спеціалістів та кваліфікованих робітників опинилися на вулиці. Проблема елементарного виживання опустила соціум до рівня вегетативних заробітчан.

"Галиція деіндустріалізувалась", як із задоволенням відзначив В. Путін, стала депресивним краєм. Вона не впала, її свідомо обвалили, і цей стратегічний план задумано і здійснено з невмолімою послідовністю, поза сумнівом, під орудою Москви. Усуваючи економіку Галичини і

позбавляючи її в той спосіб найактивнішого населення, яке масово виїхало, чи соціально деградувало, Білокам'яна жорстко поквиталася з УП за всі його "гріхи" проти Росії.

Невже у Москві аж такі довгі руки? Довші, ніж можна уявити, і діють вони через систему гласних, адміністративно-керівних, і негласних, корупційно-тінювих, взаємин безпосередньо "на Укр?іне". Кримінал на криміналі сидить і криміналом поганяє. Яким чином контрольний пакет акцій ЛАЗу дістався залітному варягу І. Чуркіну? Що з колісь славним концерном "Електрон"? Що з не менш знаменитим ЛОРТА? І подібних запитань десятки. Ставити їх - що бити головою об стіну. Ніхто - нічого.

Галицька ж економіка була свого часу елітною: машино-і приладобудування, електронна промисловість, високі технології "оборонки", ноу-хау*. Переважно кінцева чи монтажна продукція, а не сировинно-напівфабрикатне виробництво (металургія, хімія), яке збережене і домінує на сході України. Так, там "Південьмаш", "Мотор-січ", потужні наукові й виробничі центри в Києві, Харкові тощо, однак ніде не сталося такого обвалу як у Галичині. Руйнація була вельми прицільною.

Невже Москва добивала УП в обхід Києва? Звісно, ні. Виконавці були в Золотоверхому і на місцях. У Москві - стратеги і замовники. Там діють, знову ж, гласні і негласні дуже потужні й фінансово забезпечені осередки, які, поряд з реанімацією імперії, спеціалізуються на всіх формах ведення війни (інформаційної, політичної, економічної) на постсовєцькому просторі, в першу чергу проти України. Значною мірою це те спесслужбівське кубло та "мізки імперії", які привели до влади В. Путіна - Д. Медведева, діючи в усьому сатанінським способом. Там давно передбачено та озвучено геополітичні варіанти: або поглинання України, або її розчленування, з тим, аби триклятий УП "пашол к чьорту" (до Польщі, куди завгодно), з приєднанням зросійщеної України. Економічно сильний, політично активний, соціально достатній УП для Москви - кістка в горлі. А так - кому потрібен депресивний недо-чи пост-П'ємонт?!

Що про від'єднання Галичини і приєднання Центральної України до Росії шойно публічно твоякву регіональний нардеп Ю. Болдирев, то це чергова московська шавка із санкціонованою провокацією, за яку слід нести кримінальну відповідальність. Партію ж із такими настроями годиться оголосити поза законом, а це ж партія влади!

Прозирає чітка система руйнування України. Зацитуємо Ігоря Лосева ("День". 18 - 19 листопада 2011 р.) "А затулінський кадр Володимир Корнілов прийшов (...) з власноруч написаною книжкою, що прославляє Донецько - Криворізьку республіку. Був такий спрямований проти УНР більшовицький, сепаратистський проект, на чолі якого стояв товариш Артем. Слід сказати, що навіть Ленін ставився до проекту скептично, погоджуючись з тим, що Донбас і Криворіжжя - це все таки Україна".

Леніна зрозуміти можна: для виживання советам потрібна була вся Україна, вся житниця, а не лише промисловий регіон. Що стосується заяви Болдирева про те, що "Галичина - наріст на тілі України", то і ми твердимо, тільки протилежне: Росія світова ракова пухлина, руйнівні метастази якої глибоко в'їлися в тіло України, за винятком хіба Західної. Корнілови, Болдирєви, Табачники персональні носії ракового

гену імперії. Чи це той випадок, коли пухлина знищить світовий організм і загине разом із ним?! Ось у чому зловісність Росії. Заява Болдирева - це чергове оголошення війни незалежній Україні. В усьому іншому він дешевий плагіатор ще царських старателів, для яких Галичина - кістка в горлі.

Аж шкода! Нема українського фашизму, перевелися бандерівці. Відстріляли б бодай кількох затятих україножерів, то й інші присіли б. Тероризм - це зло? А як із голодоморами? Як із вбивством українських патріотів? Як з війною проти українського народу?

Виникає враження, що саме у ворожій Москві, а не в "рідному" Києві набагато краще знають і враховують аналітику від С. Рудницького, моделюючи геополітичні комбінації.

Зміна парадигми?

С. Рудницький розглядає Галичину як "Святий Грааль" національного духу, який вартісніший за справу соборності. Ось його аргументи. "Соборність може бути культурна й політична. Перша є самозрозуміла й її осягали сливе всі великі народи. Та на політичному полі ніякий з великих народів не досягнув ідеалу соборності, з винятком хіба москалів. (Ті просто загарбали все чуже. - Авт.) Англосакси, абстрагуючи від домінії (домініонів - Авт.) поділені між дві великі держави (Англою і США. - Авт.), французи мають великі групи земляків у Швейцарії й Бельгії, італійці - в Швейцарії й Франції, еспанці - в Середній і Південній Америці, німці - в Австрії, Швейцарії, Чехословаччині. Ні Скандинавських, ні Балканських держав межі не припадають докладно на межі суцільних територій дотичних народів. (...)

Німці, добуваючи соборності, робили це поступово. Бісмарк знав дуже добре, чому в 1866 р. не прилучував до Німеччини австрійських німців (1938 року аншлюс Австрії вчинив А. Гітлер. - Авт.), а про швейцарських то й не думав. Так само робив Кавур, з'єднуючи Італію. Чи була б станула по 70-м році м[инулого] с[толіття] велика Італійська держава, якби італійці були на взір Галичан соборниками і відразу хотіли й Корсики, й Ніцци, й Тессіна, й Трентіно, й Триєста? Ні. Тому вони брали наперед це, що з тактично-політичних причин було можливо взяти. Аж у 1918 р. (з розпадом Австро-Угорщини - Авт.) довелося їм забрати італійські землі Австрії. Інші й далі остають поза національною державою. (...)

Соборна Україна має простору 1.056.000 км². Українська Галичина - 55.000 км². Соборна Україна має 54 мільйони населення, Галичина - 5 мільйонів із не цілою половиною. (...) Інтелегентного людського потенціалу, придатного для державного будівництва й культурної роботи, рахують надніпрянці в себе на 1 мільйон, в Галичині ледве чи його буде 50.000 уже з рідинами! Правда, український люд Галичини національно був багато свідоміший від великоукраїнського. Та величезні поступи, які зробило національне освідмлення мас на Великій Україні за пару останніх років, і тут престиж Галичини значно тепер обнижають. Тому й застосували Голодомор, аби фізично виморити "освідомлені маси", які відчули смак державності, хоча й у многотрудні літа УНР.

В іншому місці С. Рудницький вказує на два зустрічні потоки, які мали місце відколи Україна потрапила під Московію. Московити сунули в "абустроєну" Україну, де посідали чиновні посади, обдаровувалися землями з селами і містами, а малороси їхали на схід, у Поволжя, Сибір, на Далекий Схід ("Зелений клин"), мозольно "абустраивать" Росію. Відомо, що загарбник набуває більше за трударя. До того ж,

згаданий Голодомор 1930 років у Росії поширили на великі українські колонії, які значною мірою викосили. Водночас величезні українські терени урізалися на користь Росії чи Білорусі (Берестейщина), де населення примусово зросійшувалося.

С. Рудницький пише про мільйон кв. км етнічної України, іменуючи її соборною, яка належала тоді (1920 роки) до різних держав. 1991 року Україна постала як унітарна держава, площею в 603 з лишком тисяч кв. км, на третину менша ніж етнічні землі. Інакше кажучи, за державними межами України - ще одна Україна, де автохтонне населення всіляко вироджують. Про збирання цих земель наразі не йдеться, бо Україна... не Росія, своє не вміє захистити і бодай вголос заявити про відчуження.

С. Рудницький не міг знати, що Польща зникне і 1939 року Західну Україну прилучать до УССР у складі СССР, що небавом уся Україна дістанеться німцям, а в кінці війни вже 15 млн. етнічних німців примусово вишлють* з Чехії (Судетські німці) та з німецьких земель, які відійдуть до Третьої Польщі. Після чого непорушність кордонів оголосили наріжним каменем світової політики, що не завадило москвитам галасувати про "руській Крїм" та відтяти п'яту частину Грузії, мати свої анклави в Придністров'ї, Гагаузії і т. ін. Кожен камінь можна перенести? Чи ігнорувати. Вчений наголошував: "Ні! Ми не тільки повинні, але й мусимо бути соборниками! Та до цієї соборності мусимо йти розумними шляхами, але не загальниками, що не в пору вжиті приносять величезні шкоди, не незрілою принципіальністю, яка так багато лиха принесла державному будівництву Великої України! Це не принесе користь Соборній Україні, що будемо голосно про неї говорити, а це, що будемо по-тихоньки та доцільно й основно для неї робити".

С. Рудницький бачив УП у перспективі. "Таким клаптиком рідної території, доконче потрібний для проведення в практику ідеї Соборної України, є Галичина. Справа Галичини (...) багато простіша й менша, як справа Великої, не то Соборної України. Щоби вона була рішена на користь українців, повинні працювати з усіх сил усі ті, що не любуються в гарних кличах, а в твердій народній праці.

Бо заки східноєвропейський хаос (повоєнний, - Авт.) упорядкується, Галицька Держава дасть усім творчим елементам Соборної України однукову змогу солідної підготовчої праці у всіх потрібних напрямках, без ніякого порівняння кращу, як дають чужі землі, де опинилась наша еміграція". Не так сталося!

Вражає, що за роки незалежності Галичина не піднеслася і не набула нових позитивних якостей, як світоч державотворення, а, навпаки, впала і втратила набуте. Чим викликана ентропія національного потенціалу? Відповідь - у долі самого С. Рудницького. Українців знищували лише тому, що вони українці, ментальність яких (а це низка позитивних і перспективних родових ознак, хоча є й від'ємні) не просто вирізняє, а заперечує московство, як отарно-імперське одномисліє. Хоча й українство типологічно дуже різне: від лицарів до "свинопасів" ("гречкосіїв"), з тим, що героїчна постава перших, внаслідок історичних негараздів, втрачає свою домінуючу ауру на (не) користь психології покори, виживання й пристосування.

"Всі українські партії та псевдопартії крутяться й досі в божевільному вихрі воєнного танцю й

* Створення у Львові центру нанотехнологій обнадіялива звістка, та чи дадуть проектів хід!

* При тім загинуло близько трьох мільйонів німців, наче б винних у нацистському режимі. За комуністичний режим не винен ніхто.

атакують одні других з безмежною ненавистю: хлібороби-державники, хлібороби-демократи, народна партія, народні республіканці, християнські суспільники, трудовики, радикали, соціалісти-самостійники, соціальні демократи різних мастей, ще більше різні соціальні революціонери, комуністи, анархісти і т. ін. і т. ін., їм же ім'я єсть леґіон! Все це їло б одне другого!

До цього чудового справді образу прилучається споконвічна хіба українських освічених сфер: нездібність до розуміння всякої справи інакше як особисто, неуміння думати по-громадянськи. Найкрайшій почин, найбільш спасенний напрямок думки чи діла має завзятих ворогів у всіх цих, що чуються цим напрямком особисто вже не покривдженними, чи поставленими поза скобку, а хоч би тільки поставленими не на першому, але на другому чи третьому місці. Кожен хоче бути "діячем", передовиком; рядовиком-громадянином ніхто не хоче бути! (...) Українська державність переживає важку кризу. Хтозна, як вона скінчиться. У цю хвилину найбільш правдоподібно є це, що ця криза скінчиться для української державності негативно. А все за те, що ніяка з т. н. українських партій не взялася ділом до ведення реальної політики. Словами, дуже великими словами, всі вони її ведуть - цю реальну політику". Написано понад 90 років тому, а ніби про наш час і про нас. У цьому відношенні Галичина не пододала дитячої хвороби дуже амбітних малих людей.

Не всі думки С. Рудницького витримали випробування часом, деякі позиції викликають заперечення. Але ж прогнозувати майбутнє - це завше оперувати з багатьма невідомими, тоді як ми, нащадки, оцінюємо історію в ретроспективі, де і для нас багато незнаного і незрозумілого. Життя складніше й неочікуваніше за всі прогнозні побудови.

Такі мислячі, яскраві, акцентувані особи, як С. Рудницький, були приречені. І не лише совєцьким режимом, а й всією сумою історичних відносин Мало-і Великої Росії, яка, вичавлюючи всі соки, забирала собі все найкраще і знищувала все нескорене. Система від'ємної селекції, чи пак винародовлення діяла століттями, сягнувши апогею за "Імперію зла" й спустошуючи Україну, внаслідок чого природний баланс і якість населення невпинно зростає на користь Росії і проти України. А це не просто кількісні втрати, а й не явлені таланти і генії, які уособлюють Дух нації, її креативність, вітальність і Божественне начало. Сказано: народи - це думки Бога.

Тому і ми кажемо: історично загублений український народ (який там, у небесі), як і окремі мученики на кшталт С. Рудницького та несть їм числа, впали жертвою не конкретного політичного режиму, а народозгубного фактору Московії/Росії, де зло пролонговане від доби Золотої Орди і ще раніше: згадаймо антикиївські злочини північного князя Андрія Боголюбського.

СССР, названий великим президентом США Р. Рейганом на біблійний манер "Імперію зла" (розуміється, що така неодмінно має власти), це не алегорія і не раптовий пароксизм зла, а тривала й послідовна генеза антицивілізації, що стала планетарною, раковою пухлиною. У цілком сподіваний спосіб нашу тезу підтвердив спадковий самодержець "всєя" В. Путін, заявивши на зустрічі з керівниками провідних телеканалів РФ: "Распался Советский Союз. А что такое Советский Союз? Это та же Россия, только название иное".

Браво, бравісімо! Краще не скажеш. Сталінська манера: вголос ставити коротке запитання й "чеканно" формулювати відповідь, карбуючи "символ віри". Пересмикуючи поняття. "Расія - ета Русь, только інше названіє". Усе з точністю до навпаки. А перед тим прозвучала вистраждана оцінка того, що розпад СССР - найбільша геополітична катастрофа ХХ століття. Оскільки СССР - це та ж Росія, тільки назва інша, то, відповідно, й всі колишні союзні республіки, включно з Україною, це також Росія, її втрачені "окраїни", які годиться повернути. Той самий раковий діагноз, тільки носії патогенезу звуться по-іншому: то Боголюбський, то Грозний, то Пьотр І, то Сталін, то Путін. В антихриста також різні імена: Сатана, Диявол, навіть Люцифер (світлоносний!), тільки суть одна.

Згідно законів логіки, якщо СССР - це та ж Росія, то і сучасна Росія - все та ж "Імперія зла", тільки назва інша. І річ не лише в політичній спадковості, а в генеруванні геополітичного катастрофізму, "рускава" силового поля, ворожого щодо "всіх інших". Відповідно Росію/СССР/Росію - в її глобалістичних апетитах - можна найменувати Євразійським союзом, від чого суть

не зміниться. "Наша песня хараша, націная сначала".

За Путіним Сталін - "ба-альшой" менеджер, і Путін - такий же, чому й він - це - "Сталін сєводня". Якщо вжити алегорію про те, що С. Рудницького (К. Студинського, П. Франка та інших) убив Сталін, то, йдучи за асоціативною логікою Путіна, вони є і його жертвами. Дивно, чому то в Москві так затято відхрещуються від авторства в голодоморах! В інших злочинах комунізму. Ні каюття, ні відшкодувань. Неоплачений борг крові. Психологія "Імперії зла" та сама, змінилися хіба методи. Адаже двічі в одну ріку не увійдеш. Новий ГУЛАГ, що став головним набутком великого кремлівського менеджменту - "страїтельства камунізма" - не зведеш, та й нема потреби. Що можна (канали, тунелі, залізниці, шахти, металургійні комбінати, електростанції, золоті "пріїскі", лісовальні, енергетичні траси, цілі міста, одне слово, інфраструктуру "розвинутого соціалізму"), ГУЛАГ звів - коштом каторжної праці та мільйонів людських життів. З чого Росія користує досі і користатиме ще довго.

То хто оплатить велику українську жертву і за втрачені таланти зокрема? Більшість же в'язнів ГУЛАГу, як і висилок, становили саме українці. А ніхто. Сатана - найбільший менеджер - за рахунками не платить, боргів не має, каюття не знає. Інакше б - не сатана. Скільки чекати до Страшного суду, коли впаде й "князь світу сього", нам невідомо. Але навіщо тоді земні воздаяння! Усі ж будемо там. Інша річ, де саме.

Чи те саме?

Треба рухати названий московський менеджмент далі, пересівши на "салазкі" євразійства - "Русь-тройка, куда мчіш?" - до... Ні, світове панування вже не маячить (від слова "маячня"), але енергетично "пакуражітса" можна. Пограти м'язами. Полякати ядерними ударами. Щойно В. Путін заповів нові види стратегічних морських озброєнь. "Ліха беда начало"! Та, перш ніж повернутися до феномену "рускасті", розвіємо московський туман і запитаємо: Путін (як і очолювана ним система) - "Вовка дурак" чи "ба-альшой падлец і лжец"? Безумовно, друге. У типово "руській" спосіб, як про це пише у своїх працях В. Білінський. Чи гебешний шут не відає, що ні територіально, ні економічно, ні етнічно, ні в усіх інших параметрах СССР і Росія не тотожні.

СССР перед розвалом: площа 22,4 млн. кв. км., одна шоста земної суші. Росіян понад 137 млн., українців понад 42 млн., узбеків - 12 млн., білорусів - 9 млн., казахи - 6,5 млн., татари - 6 млн. Російська федерація: площа 17 млн. кв. км. Населення 139 млн., з тим, що скорочується щороку на 700 тисяч. Різниця не просто у втраті 5,4 млн кв. км. і майже сто мільйонів населення, а й в якісних геополітичних змінах. Якби СССР і Росія були тотожні, не було б московського скрегіту зубового. Аби на словах компенсувати втрачене, доводиться запускати дешеві мульки про те, що Росія самотужки, без інших союзних республік, виграла "великаю атєчественаю". Де більше половини всіх жертв СССР - українські. Між іншим, сотні великих промислових підприємств (люди та устаткування), тисячі колгоспів (люди, худоба, реманент), евакуйовані з України на Схід, після війни не повернулися. А навіщо, якщо за звихнутою логікою москвитів СССР і Росія - це те саме! "Што наше, то наше, што ваше, тоже наше". Між іншим, саме доведена Україна була головною митницею, кузною, магніткою, кочегаркою, рудницею, трудовим і бойовим фронтом СССР, і саме на її кадровому та матеріальному потенціалі постав економічний комплекс Зауралля.

Такою ж мірою як на крові, насильстві, безоглядності, зраді Московія/Росія стоїть на великій олжі. Для москвитів брехати, блефувати, перекручувати - це святе, бути правдолюбом - смерті подібно. Тяжко грішити - норма, бо (мотивація!) не грішити, не покаєшся. Чим глибше моральне падіння, тим голосніше шумовиння про загадану руську душу, "міравую атзвичівасть", "всечелавечнасть" та інші "брєдні" схибленого ультрапатріотизму. Формула москвитів: "жить па лжі".

Родова аномалія психіки, на яку, безумовно, активно страждає і "душка Вова". Цинічно юродствує й верзе нахабну "акалєсіцу", підіграючи шовіністичному духові москвитів та виставляючи маячки: "я такой, как ви". З лідерами європейських держав (вишкіл КГБ!) розігрується роль такого собі ліберального демократа і "рубахі парня". В українців це називають "грати вар'ята", але

прагматичному й зажерливому Заході на ігри московських блянів за великим рахунком - плювати. Аби енергоносії!. Ось якщо ЄАС, точніше "Імперія зла" номер такий-то, відбудеться і знову зростуть світові апетити, тоді на Заході поволі прийдуть до тями. Коби не пізно! Світ змінюється стрімко, Росія ж залишається собою. Стара аномалія.

"Чи вы, хлопцы, будете?"

Скажемо більше: РФ - також не Росія, а терени десятків народів, які боролися за свою незалежність, але програли. Теревені про цивілізаційну місію імперії (для тих створили абетку, тим дали писемність) прикривають правду про уніфікацію і зросійщення. Звісно, Україна займала цивілізаційно незрівняно вищий щабель, ніж Московія, переважала її за населенням, але все те змарновано й обернуто проти України. У певному сенсі Україна віддала себе Московії (вчений і служилий люд, духівництво, землі, природні багатства і т. ін.), позбувшись України. Смертельна пастка.

Але й Московія нахапала більше, ніж могла засвоїти, чому імперія й розвалювалася. Імперські сили доцентрові, а національні неросійські - відцентрові. Цементуючого матеріалу так званих "рускіх" (чий? Людей імперії) не вистачало для покриття "неаб'ятнай". Це стосувалося не лише фізичних параметрів, а й громадянського комфорту та примусової ідентифікації: чий ви?! Проблема суша і нині. Якщо Росія, то чому "рускіє" (від Русь), а не "расіяне"? Який "расіянен" узбек чи татарин? Пропонують знову вдатися до словесної амальгами: "руській (чий) татарин (хто,)" "руській (чий) грузин (хто)" і т. ін., довшучи скрізь імперське визначення.

Як в анекдоті (мовою оригіналу, бо втрачається сенс). Ще в часи СССР зустрічаються представники Москви А. Зорін (псевдонім) та Вашингтону Г. Кісінджер. Останній запитує: "Вы еврей? - Я русский. - А я - американский". Так і порозумілися. Обидва євреї, тільки з різних політичних овидів.

Внаслідок зросійщення виникають так звані етнічні химери, а то й потвори (як, приміром, служиві малороси, що стають україножерами), котрі пересаджують по лінії "рускасті", бажаючи бути більш "рускіми", ніж просто росіяни. Це вже внутрішня асиміляція, але фокус виходить не завше. Штучно утворені химери, себто примусово зросійщені маси (а не ті полукровки, що виникли внаслідок міжетнічних шлюбів), в історичній перспективі виявляються малостійкими, себто фантомами.

Людській природі (а етнічний фактор визначальний!) властиво брати своє, повертатися до родових джерел, вивільнятися від накиннутих політичних пут. Як розвинута людина бажає бути собою і тільки собою, як громада самоідентифікується за способом "свій - чужий" (що не виключає, а передбачає збалансування своїх і чужих інтересів), так вищою формою самоорганізації національного організму є власна державність, з певним домінуючим етносом. Що й декларують москвити, в яких у зубах зав'яз пафосний вираз: "Рускіє - гасударствообразующій народ".

Так у плавильному казані імперії з'явилось нове історичне вариво: "рускіє". Родову пам'ять витіснили імперські "сказкі", а початково етнічний субстрат, де практично не було слов'янської крові, заступила багаторівнева метисизація. Так виник етнічний коктейль марки "Рускіє", точніше зросійщені, що передбачає вигасання та атрофію природних родових начал. На тому трималися всі імперії.

Звідси специфічно загострена - так потребувала імперія! - самоідентифікація "рускіх" за способом "свой - враг", і то на базовому рівні. У цьому сила, мобілізованість й бойовичність москвитів (скрізь - вороги!), на відміну від безпечності, невизначеності, податливості малоросів, які орієнтуються за ознакою "свій - свій". Сказали ж, що москвити наші кровні брати, що православні, що у нас спільна історія, то чому ж вони не свої?!* А що порівняно з серединою ХVII століття чисельність "рускіх" зросла в десятки разів на тлі якісних набутків, а українців - щойно в рази, з неймовірними втратами та винародовленням, так це ж заскладна політична математика

Невіршальна геополітична трагедія "рускіх" - у їх фальшивій самоідентифікації, у неймовірній химерності самої генези "рускіх". Не слов'яни, а азійська гра в слов'янство, фактично його

* Про ту "московську отруту" геніально писав Т. Шевченко.

заперечення та поневолення на Заході імперії слов'янських народів, і не тільки їх. Спадково Московія/Росія не Візантія, як оголошено, а варіант цілком іншого концепту - Золотої орди. "Только названіє інше". Звідти "рускіє" історично й ментально. Не будь генези світової імперії Чингизидів та пов'язаних з нею етнічних мутацій, не виникла б Московія і не постала б амальгама "рускіх".

Щирі російські євразійці (М. Трубецької, Л. Гумільов, П. Савіцький, хоча до них відносять і М. Гоголя, і Ф. Достоєвського, і А. Хом'якова тощо) Золотоординську спадковість не просто визнають, а стверджують як наріжний камінь "Государства Российской". Висхідна - Азія, а не Візантія, й історія Київської Русі тут взагалі ні при чім. Чергове баламутство в це питання вніс президент-намісник РФ Д. Медведєв, ще той "руській", підмахнувши указ про відзначення 1150 річчя "рускаї державності". Але саме такою є "рускаї" історія, роблена фальшуванням та указами, всупереч реаліям минулого. Родом гей би з Київської Русі, а невмолимо тягне в Азію.

Відповідно російське православ'я, уособлене РПЦ, не християнство у власному розумінні (релігія любові до ближнього і всепрощення), а форма духовного імперіалізму, яка сповідує не Царство Боже, а "сабіраніє земель", де влаштовують земне пекло*.

Неадекватність самоідентифікації, ототожнення себе з принципово не тим історичним, етнічним, культурним материком породжують роздвоєнені свідомості на базовому рівні. Як людина в стані глибокої ретроградної амнезії не знає себе, свого минулого, реалій свого буття, так і народ, що живе чужим життям, чужою історією, чужою культурою не здатен бути ні великим, ні щасливим, ні повноцінним. У чому - невіршальна дилема "рускіх". І колосальна проблема "всіх інших", які бачаться потенційними ворогами. Залежність фатальна, аби не сказати вбивча.

Мов велетенський упир-кровопивця, Московія/Росія висмоктувала з окупованих народів не лише всі життєві сили, а й національну пам'ять. Будучи штучним історичним фантомом, імперія позбавляла "всіх інших" самосвідомості на основі самототожності, що становило м'яку форму винародовлення, порівняно з жорсткою: кровопролиття, голодомори, репресії. З багатьох народів, зокрема з українського, ніби живцем здерто національну шкіру і випито мозок. Процес національно-державного одужання не лише край складний і болючий сам по собі, а й гранично загрожений неоімперським реваншем сучасної Росії, яка досі рядиться в старокіївські шати. Макіяж візантійський, а нутро - золотоординське.

Українська ж патологія в тому, що на тлі величезних історичних втрат і політичної пошматованості бракує національної єдності, знову ж, за відчуження народу і влади. Ба більше: робиться все, аби стадія модерної самоорганізації української народу не відбулася. Потрійний прес: минулого, влади і неунікної Росії. Україна мусить стати собою, якщо не хоче загубитися на московських задвірках.

Найперше це означає повернення історичної пам'яті та очищення від імперських міфів (про Київську Русь як колиску трьох братніх слов'янських народів і т. ін.), відновлення тисячолітньої духовної тяглості з давньокіївською державою і відмова в цьому москвитам, відхід від імперської РПЦ, моральне очищення від її скверни і створення Помісної української церкви, спадкоємниці фактично автокефальної української церкви, знищеної москвитами в 1686 році, шлях в Європу і ще багато зусиль і кроків цивілізаційного поступу. Шлях, який успішно долають наші західні сусіди. Ставши собою, мусимо йти з ними. Москва нікуди не дінеться, але має знати своє місце. Сама історія двічі демонтувала лиховисну імперію у ХХ столітті. Також присуд і знак долі.

... Як корисно перечитувати розумні книги! Оживає стільки думок та образів. Ще корисніше читати їх вперше. Народжується стільки думок та образів. Непрочитані книги, як ненароджені діти.

Мудрі попередники живуть, поки ми пам'ятаємо минуле. Важливо навчитися правильно жити для себе і для нащадків.

Павло Романюк

* Від ХVII і в наступних століттях в РПЦ вирішальну роль відіграли душпастирі - українці, однак їхні духовні подвиги царат буквально потоптані (Петр І скасував патріархат РПЦ), вироджуючи церкву в самодержавне воїнство.

www.eko-bud.com.ua

м.Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Площа забудови – 138,9 м²
Загальна площа – 154,8 м²
Мінімальні розміри ділянки – 22,63 x 21,93 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

